

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 17Csp/61/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8125204372
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Lampartová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2025:8125204372.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

-2- 17Csp/61/2025

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Evou Lampartovou v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D., právne zastúpenej: JUDr. Dáša Komková, advokátka so sídlom Hlavná 27, 080 01 Prešov, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s.; skrátený názorv: VÚB, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, právne zastúpenému: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 900 EUR, takto

rozhodol:

-2- 17Csp/61/2025

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi sumu 250 EUR v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobkyňa m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu vychádzajúc pri výpočte trov konania z prísudku.

odôvodnenie:

-7- 17Csp/61/2025

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 04.06.2025 domáhala od žalovaného zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 900 EUR. Žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 8Csp/158/2024 bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná v konaní o určenie neprijateľnosti deviatich zmluvných podmienok. Rozsudok sp. zn. 8Csp/158/2024 zo dňa 13.02.2025 nadobudol právoplatnosť 05.04.2025. Žalobkyňa si ako spotrebiteľka žalobou uplatnila satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv, ktoré bola nútená brániť v uvedenom súdnom konaní. Mala za to, že je potrebné aplikovať zákon č. 250/2007 Z.z. s poukazom na prechodné ustanovenia zák. č. 108/2024 Z.z. a skutočnosť, že k porušeniu jej spotrebiteľských práv došlo zmluvou zo dňa 08.11.2011. Uviedla, že primerané zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy a zároveň má mať aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného primeraného finančného zadostučinenia proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol na súde úspešný. Zastávala tiež názor, že primerané finančné zadostučinenie nemôže mať iba symbolický význam a byť v symbolickej výške, nakoľko by tak nebolo ani primeraným ani spravodlivým. Uplatnená výška primeraného finančného zadostučinenia 900 EUR, čo predstavuje 100 EUR za každú neprijateľnú

zmluvnú podmienku, podľa žalobkyne zohľadňuje skutočnosť, že v základnom konaní bola úspešná v konaní o určenie neprijateľnosti dotknutých zmluvných podmienok a žalovaný napriek opakovane judikovaným zmluvným podmienkam naďalej trvá na ich platnosti. Záverom poukázala na to, že otázka rozsahu porušenia spotrebiteľského práva je definovaná rozsudkom v predchádzajúcom konaní, ktorý je hmotnoprávnou podmienkou nároku na primerané finančné zadosťučinenie, pričom z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať ako záväznej. K návrhu pripojila rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 8Csp/158/2024-82 zo dňa 13.02.2025.

2. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 24.06.2025 so žalobou nesúhlasil, a to predovšetkým s uplatnenou výškou primeraného finančného zadosťučinenia, pričom súdu navrhol žalobu zamietnuť v celom rozsahu. Zastával názor, že pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia nie je podstatná sankčná a represívna funkcia primeraného finančného zadosťučinenia. Sankcionovanie dodávateľov na voľnom trhu je totiž prioritne zverené odvetviami verejného práva orgánom kontroly, dozoru a dohľadu nad voľným trhom, resp. nad finančným trhom. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9CoCsp/46/2021 zo dňa 30.11.2021, z ktorého taktiež vyplýva, že PFZ má predovšetkým satisfakčnú povahu a sankčná stránka predstavuje iba vedľajší dôsledok. Dodal, že primerané finančné zadosťučinenie by malo ujmú primerane kompenzovať, nie nahrádzať. Súd by mal vyhodnotiť všetky okolnosti prípadu a stanoviť výšku primeraného finančného zadosťučinenia tak, aby spĺňala predpoklad primeranosti. Zdôraznil, že rešpektuje rozsudok v predchádzajúcom súdnom konaní a nepodal voči nemu ani opravný prostriedok. Dodal, že v čase postúpenia pohľadávky na postupníka nemala žalobkyňa uhradenú ani len istinu poskytnutého úveru. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9CoCsp/9/2024 zo dňa 26.03.2024 týkajúcu sa spôsobu určenia výšky PFZ, kde odvolací súd konštatuje, že nemá sankčnú povahu, i keď predstavuje finančný úbytok v aktívach osoby, voči ktorej nárok smeruje. Cieľom je „len“ kompenzácia osoby a má smerovať k obnoveniu narušenej rovnováhy, nie potrestaniu. Má slúžiť na zmiernenie spôsobenej nemajetkovej ujmy a pri stanovení výšky je potrebné zohľadňovať konkrétne skutkové okolnosti danej veci. Nemá pritom suplovať iné právne inštitúty, najmä nie bezdôvodné obohatenie, ani náhradu škody. Taktiež citoval z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoCsp/32/2020 zo dňa 29.09.2020, z ktorého vyplýva, že pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia je potrebné vychádzať zo závažnosti porušenia práv a povinností, z okolností na strane žalobcu i žalovaného a okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv a povinností, pričom primerané finančné zadosťučinenie nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí ostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

3. Žalobkyňa v replike zo dňa 14.07.2025 zotrvala na podanej žalobe. Uviedla, že právoplatný rozsudok súdu prvej inštancie vydaný v základnom konaní jasne deklaruje, že došlo k porušeniu noriem spotrebiteľského práva. Žalobkyňa iniciovala predchádzajúce súdne konanie z dôvodu ochrany pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami a bola v konaní úspešná. V replike žalobkyňa zastávala názor, že je potrebné aplikovať zákon č. 108/2024 Z.z., pretože si uplatňuje nárok nie zo zmluvy ale z porušenia jej práv ako spotrebiteľky. S prihliadnutím na kritériá výšky primeraného finančného zadosťučinenia mala za to, že toto má plniť satisfakčnú a primerane aj preventívno-sankčnú funkciu. Primerané finančné zadosťučinenie chápala ako dovŕšenie nápravy vadného stavu, ktorého základom bol úspech spotrebiteľa v súdnom konaní, ktorého sa zúčastnil ako žalobca alebo žalovaný. Mala za to, že suma 900 EUR je primeraná vzhľadom charakter a stupeň porušenia práv a povinností, zodpovedá svojmu účelu a je i dostatočne odradzujúca. Poukázala na rozsudok tunajšieho súdu sp. zn. 9Csp/10/2025 zo dňa 17.04.2025, v zmysle ktorého je základná suma zadosťučinenia za neprijateľnú zmluvnú podmienku 100 EUR s možným posunom oboja smermi na základe charakteru zmluvnej podmienky. PFZ v symbolickej výške niekoľkých desiatok EUR považovala za neodradzujúce pre dodávateľa od neustáleho porušovania spotrebiteľských práv a noriem. Záverom poukázala i na formulárovosť zmluvy, a teda porušovanie spotrebiteľských práv opakovane voči tisíckam klientov a tiež na skutočnosť, že žalovaný neustále používa nekalé obchodné praktiky a snaží sa na úkor spotrebiteľov obohacovať, najmä využívaním neprijateľných zmluvných podmienok.

4. Žalovaný nevyužil možnosť dupliky.

5. Súd nariadil vo veci pojednávanie na deň 30.09.2025, na ktorom strany sporu zotrvali na svojich písomných podaniach. Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými žalobkyňou (na čl. 3 rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 8Csp/158/2024-82 zo dňa 13.02.2025),

oboznámil sa so skutkovými tvrdeniami strán sporu i obsahom ostatného spisového materiálu a zistil tento skutkový stav:

6. Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 8Csp/158/2024-82 zo dňa 13.02.2025, právoplatným dňa 05.04.2025, súd výrokmi I. až IV. určil za neprijateľné nasledovné zmluvné podmienky v Zmluve o poskytnutí pôžičky č. XXXXXX zo dňa 08.11.2011:

- v čl. VII. Vyhlásenie klienta, v časti, v znení: „Ďalej prehlasujem, že som sa pred podpísaním Zmluvy oboznámil s Podmienkami a Všeobecnými obchodnými podmienkami (ďalej ako VOP), ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy, prevzal som ich, súhlasím s nimi, nemám k nim žiadne výhrady a zaväzujem sa ich dodržiavať.“;

- v čl. VII. Vyhlásenie klienta, v časti, v znení: „Prehlasujem, že súhlasím so Zmluvnou pokutou a Sankčným úrokom, prislúchajúcim Spoločnosti pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti plniť Splátky riadne a včas, ako aj s tým, že Spoločnosť má možnosť účtovať si kompenzáciu ušlých výnosov.“;

- v čl. VII. Vyhlásenie klienta, v časti, v znení: „Svojím podpisom prejavujem súhlas s tým, že v prípade, ak si nesplním svoj záväzok splácať Pôžičku v stanovených termínoch Splátok, resp. v stanovenej lehote splatnosti Pôžičky podľa tejto Zmluvy, aby Spoločnosť bola oprávnená požadovať od môjho zamestnávateľa vykonávať zrážky zo mzdy iných príjmov až do doby úplného splatenia Zabezpečovanej pohľadávky Spoločnosti voči mne. Výška zrážok zo mzdy a z iných príjmov bude zodpovedať výške Splátok podľa tejto Zmluvy. Pre účely uplatnenia výkonu zrážok zo mzdy a z iných príjmov je táto Zmluva súčasne aj Dohodou o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov podľa § 551 Občianskeho zákonníka.“ ;

- v čl. VII. Vyhlásenie klienta, v časti, v znení: „Súhlasím, aby Spoločnosť v zmysle zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon“) poskytla moje osobné údaje a údaje uvedené v tejto Zmluve (ďalej len „údaje a informácie“) aj svojej ovládajúcej osobe Všeobecnej úverovej banke, a.s. (VÚB, a.s.) a jej dcérskym spoločnostiam, spoločnosti Intesa Sanpaolo, Taliansko za účelom interného výkazníctva, zvýšenia kvality mne poskytovaných služieb a ponuky služieb a produktov týchto spoločností patriacich do skupiny s úzkymi väzbami k VÚB, a.s., a to v rozsahu údajov uvedených v tejto žiadosti na dobu 10 rokov od podpisu žiadosti, pričom som oprávnený odvolať svoj súhlas najskôr po jednom roku od udelenia súhlasu pre prípad, že Zmluva nevznikne, a to písomným oznámením doručeným na adresu: Consumer Finance Holding, a.s., Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok.“

Ďalšími výrokmi V. až IX. súd rozhodol o neprijateľnosti nasledovných zmluvných podmienok, nachádzajúcich sa vo Všeobecných obchodných podmienkach (SLPO) k Zmluve o poskytnutí pôžičky č. XXXXXX zo dňa 08.11.2011:

- v čl. 6. Podmienky splácania, v bode 6.7, v znení: „Klient je povinný ako variabilný symbol uvádzať evidenčné číslo uvedené v Splátkovom kalendári a/alebo Zmluve. Neuvedenie správneho variabilného symbolu na príkaze k platbe sa považuje za neuhradenie Splátky so všetkými následkami s tým spojenými.“;

- v čl. 8. Priradenie platieb a započítanie, v bode 8.1, v znení: „Spoločnosť je oprávnená započítať pohľadávky Spoločnosti voči pohľadávkam Klienta aj vtedy, ak niektorá pohľadávka Spoločnosti ešte nie je splatná alebo bola premlčaná.“;

- v čl. 11. Poplatky, pokuty, sankčné úroky, v bode 11.2, v znení: „Spoločnosť je oprávnená požadovať od Klienta Zmluvnú pokutu v prípade, ak sa Klient dostal do omeškania so splatením ktorejkoľvek jednotlivej Splátky. V 30-ty deň po 8 dobe splatnosti je Klient povinný zaplatiť Zmluvnú pokutu vo výške 10% z dlžnej Splátky. V ten deň sa Zmluvná pokuta stáva aj splatnou.“

- v čl. 14. Všeobecné ustanovenia, v bode 14.2, v znení: „Spoločnosť je oprávnená akékoľvek svoje práva zo Zmluvy úplne alebo z časti previesť a/alebo postúpiť úplne alebo z časti pohľadávky Spoločnosti zo Zmluvy na tretiu osobu bez súhlasu Klienta.“;

- vo Všeobecných obchodných podmienkach, v čl. 14. Všeobecné ustanovenia, v bode 14.24, v znení – v časti : „Klient a Povinný na jednej strane a Spoločnosť na strane druhej (Strany) sa dohodli, že všetky spory vzniknuté zo Zmluvy a /alebo Zmluvy o zabezpečení a v súvislosti s ňou budú riešené dohodou Strán. Ak nedôjde k dohode podľa predchádzajúcej vety akýkoľvek spor, nárok alebo rozpor vzniknutý zo Zmluvy a/alebo Zmluvy o zabezpečení alebo v súvislosti s ňou (vrátane všetkých otázok týkajúcich sa jej existencie, platnosti alebo ukončenia) budú rozhodované Stálym Rozhodcovským súdom Slovenskej bankovej asociácie alebo Rozhodcovským súdom pri Slovenskej hospodárskej komore, s.r.o. alebo Rozhodcovským súdom pri Slovenskej arbitrážnej komore, s.r.o. alebo príslušným všeobecným súdom.“ Posledným výrokom X. súd rozhodol, že žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100 % do troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia o výške týchto trov.

7. Z predmetného rozsudku ďalej tiež vyplýva, že na základe predmetnej Zmluvy o poskytnutí pôžičky č. XXXXXX zo dňa 08.11.2011 bol žalobkyni poskytnutý úver vo výške 2 000 EUR.

8. Zistený skutkový stav súd právne posúdil podľa nasledujúcej právnej úpravy:

9. Vzhľadom na prechodné ustanovenia zakotvené v § 53 zákona č. 108/2024 Z.z. o ochrane spotrebiteľa je potrebné na danú vec aplikovať zákon č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom do 30.06.2024.

10. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom do 30.06.2024 každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

11. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 30.06.2024 spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

12. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom do 30.06.2024 predávajúci nesmie

- a) ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu,
- b) upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3,
- c) používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.¹⁾

13. Zákonnými predpokladmi úspešného uplatnenia primeraného finančného zadostučinenia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je:

- existencia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi slúžiacimi na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o spotrebiteľskom úvere, zákon o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka),
- úspešné uplatnenie porušenia tohto práva alebo povinnosti spotrebiteľom na súde a
- pasívne vecne legitimovaný subjekt, ktorý za porušenie predmetného práva alebo povinnosti zodpovedá.

14. Krajský súd v Prešove vo viacerých svojich rozhodnutiach vyslovil záver, že pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný (napr. uznesenie 9Co/50/2018 zo dňa 26.06.2018 alebo 17Co/17/2018 zo dňa 10.04.2018). Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 sa s týmto názorom stotožnil a uviedol nasledovné: „Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávateľa ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žiadnu inú podmienku, aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje.“

15. V súlade s princípom právnej istoty upraveným v článku 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku súd prvej inštancie preto rešpektuje uvedené právne závery vyšších súdnych autorít a plne na nich odkazuje.

16. V predmetnej veci bolo nesporné, že žalobkyňa bola ako spotrebiteľka úspešná v konaní proti žalovanému v súdnom spore o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok. Skutkový stav ako taký nebol medzi stranami sporný. Sporným v tomto konaní bolo iba právne posúdenie splnenia zákonných predpokladov pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia a výška primeraného finančného zadostučinenia. Preto súd v prvom rade konštatuje, že právny vzťah medzi účastníkmi konania je spotrebiteľského charakteru, žalobkyňa vystupuje ako spotrebiteľka a žalovaný ako dodávateľ, pričom na predmetný spotrebiteľský vzťah sa vzťahuje úprava zakotvená v zákone č. 129/2010

Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v zákone č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a aj osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv uvedená v ustanoveniach § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Čo sa týka samotnej špecifikácie porušeného práva spotrebiteľky, resp. povinností dodávateľa, tu možno konštatovať, že v rámci zmluvy boli zakomponované neprijateľné zmluvné podmienky.

17. Obrana žalovaného v tomto konaní sa nezakladala výslovne na námietke nenaplnenia podmienok, resp. nepreukázaní okolností relevantných pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ale skôr poukazoval na neprimeranosť uplatnenej výšky primeraného finančného zadosťučinenia.

18. Súd po vykonanom dokazovaní s poukazom na uvedené ustanovenia dospel k záveru, že dikcia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa bola naplnená, keďže žalobkyňa ako spotrebiteľka na súde úspešne uplatnila porušenie práva, či povinností ustanovenej zákonmi o spotrebiteľských úveroch (určenie neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve), a tak má právo na primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného, ktorý za toto porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa zodpovedá.

19. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Primerané finančné zadosťučinenie má pritom plniť predovšetkým reparačnú funkciu a má kompenzovať porušenia práv a povinností zakotvených v rámci ochrany spotrebiteľa. Okrem toho však vo svojich dôsledkoch pôsobí i sankčne a odradzujúco pre dodávateľa, ktorého odradzuje od nekalých praktík, porušovania práv spotrebiteľov a získavania plnení z neplatných právnych úkonov týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv. Pri ustálení výšky primeraného finančného zadosťučinenia však má súd jednoznačne zohľadňovať okolnosti toho-ktorého prípadu porušenia práv/povinností, za ktoré dodávateľ zodpovedá, aby priznaná výška primeraného finančného zadosťučinenia napĺňala predovšetkým satisfakčnú funkciu, predstavujúcu určitú odmenu spotrebiteľa za to, že sa pustil do sporu, resp. bránil v spore s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Zákon nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma.

20. V danom prípade žalobkyňa netvrdila, že by jej vznikla nejaká majetková ujma, prípadne, že jej takáto majetková ujma vyslovene hrozila, avšak poukázala na to, že zmluvné podmienky vyhlásené výrokmi IX. a X. mali potenciú majetkového zásahu, pretože upravovali peňažné nároky dodávateľa voči spotrebiteľovi pre prípad omeškania.

21. Súd mal za to, že porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa boli v tomto konaní riadne preukázané. Súd navyše zastáva názor, že porušenie práva alebo povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi nemusí byť konštatované vo výroku rozsudku, pretože takáto podmienka nevyplýva zo znenia ustanovenia § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ako aj na právne závery, ku ktorým súd použitím uvedených právnych noriem dospel, súd priznal žalobkyni nárok na primerané finančné zadosťučinenie voči žalovanému, pričom sa ale nestotožnil s výškou uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia. Súd priznal žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie v sume 250 EUR, pričom sa domnieva, že priznaná suma reflektuje závažnosť konkrétnych porušení práv spotrebiteľa, konkrétne skutkové okolnosti v danom prípade a intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov, prípadne potenciálnych dôsledkov, ktoré spotrebiteľovi hrozili, ako aj subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Pri výške určenia primeraného finančného zadosťučinenia súd zohľadnil všetky osobitosti tohto prípadu a dospel k záveru, že primerané finančné zadosťučinenie vo výške 250 EUR považuje za primerané, spĺňajúce jednak funkciu satisfakcie pre žalobkyňu a minoritne aj funkciu sankcie pre žalovaného. Porušenie práv spotrebiteľky v súvislosti s určením neprijateľnosti zmluvných podmienok vzhľadom na nepreukázanú aplikáciu týchto zmluvných podmienok voči žalobkyni (žalobkyňa to ani len netvrdila), nebolo takého rozsahu, že by odôvodňovalo vyššiu sumu primeraného finančného zadosťučinenia než v priznanej výške. Reálny zásah do majetkovej sféry žalobkyne v súvislosti s uvedenými porušeniami práv žalobkyne tu absentuje. Pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia súd taktiež zohľadnil, že žalobkyni bola v základnom konaní priznaná aj náhrada trov konania v plnom rozsahu.

23. Na dôvažok súd dodáva, že účelom primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv spotrebiteľa síce nemá byť len odradenie dodávateľa od takýchto praktík do budúcnosti, je ním aj určitá satisfakcia pre spotrebiteľa za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol potenciálny benefit aj pre ostatných spotrebiteľov, avšak stále je potrebné mať na zreteli, že primerané finančné zadosťučinenie nemá byť nástrojom obohatenia sa pre spotrebiteľa.

24. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

25. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

26. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu vychádzajúc pri určení výšky trov konania z prisúdenej istiny. Plný úspech žalobkyne v konaní, kde výška plnenia závisí od úvahy súdu, súd odvodzoval od úspechu v základe nároku. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. K trovám konania súd podporne poukazuje na literatúru, napr. Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, str. 926-927, cit. „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti“. Súd je toho názoru, že v prípadoch, keď rozhodnutie o výške plnenia závisí len od úvahy súdu, pričom súčasne žalobca neuplatňuje výšku plnenia v zjavne nedôvodnej výške, predstavujúcej šikanóznny výkon práva, motivovanej len snahou o navýšenie trov konania a nie záujmom na spravodlivom usporiadaní veci, nemožno od žiadneho žalobcu spravodlivo očakávať, aby sa presne „trafil“ do úvahy súdu, pokiaľ ide o výšku plnenia. Preto je namieste priznať plnú náhradu trov konania, ak bol žalobca v základe plne úspešný aj vtedy, ak čo do výšky bol úspešný len v časti. I keď Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie totožné s niekdajším § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, ktoré bolo priamym zákonným podkladom pre priznanie plnej náhrady trov konania aj v prípade čiastočného úspechu, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, vyššie uvedené závery právnej teórie a praxe svedčia o tom, že ani v podmienkach novej procesnej úpravy nie je dôvod na ustúpenie od takého záveru. Súd ďalej už len poznamenáva, že tak, ako tomu bolo aj v zmysle § 142 ods. 3 O.s.p., tak aj v súčasnosti podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta v takom prípade vypočíta a určí len z výšky súdom priznaného plnenia.

Poučenie:

-2- 17Csp/61/2025

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napadá, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.